SORIN CERIN

***

FACEREA LUMII

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CERIN, SORIN
Facerea lumii / Sorin Cerin. - Bucureşti : PACO, 2013
ISBN 978-606-665-038-0

821.135.1-1

SORIN CERIN

FACERE A LUMII

BUCUREŞTI, 2013

CUPRINS

1. Facerea lumii

Se săturase de atâta neant,
 până și nemărginirea,
înțelese,
 pentru prima și ultima oară,
că are nevoie de finit,
astfel născându-se Existența,
ca Unică Întâmplare Neîntâmplătoare,
adică fața Lui Dumnezeu,
care odată existând,
s-a simțit atât de singur,
încât și-a dorit o Oglindă în care să se admire,
născându-se Întâmplarea Neîntâmplătoare,
adică Universul Iluziei Vieții.

Dumnezeu și-a dorit ca lumina Sa lăuntrică,
să alerge peste spațiile ce-au primit duh de dărurie din Sine și timpi de cunoaștere pentru Sine,
Conștientizând ființa Sa spre a ființa gândul Creației din oglinda în care își dorea din ce în ce mai multe.

Atunci Dumnezeu a înțeles,
 că stelele degeaba strălucesc romantic,
 pe cerul gândurilor Sale,
 dacă nu este iubire.

A chemat spațiile nesfârșirii și timpii eternității,
 pentru a se sfătui cu ele,
 ce poate însemna să iubești.

I-au răspuns finitul,
care se rezema pe infinit,
pentru a se decide Destinul,
sugerându-I să-și caute răspunsul,
în propria oglindă.

Să fie iubirea cerul aprins
de focul stelelor care ard,
doar pentru sine?

Și-a dat seama că până și cerul,
are nevoie de un pământ al lui,
oricât ar fi de neînsemnat ar fi,
în ochii Universului,
prin care Dumnezeu se vedea pe Sine.

Și gândul lui Dumnezeu,
a văzut prima floare,
dăruită cerului din El,
dar ca ea să existe avea nevoie de apă,
iar apa de nori și norii de ploaie
și uite că au apărut oceanele, câmpiile și munții,
totul pentru a Se putea dărui Dumnezeu,
prin iubire pe Sine Însuși.

Atunci a realizat că iubirea de Sine,
este un narcisism primitiv,
departe de ce poate fi iubirea aproapelui,
trecându-și toate gândurile,
într-un Cuvânt al Facerii,
pe care l-a șoptit,
Oglinzii magice a Întâmplării Neîntâmplătoare,
creând lumea Iluziilor Vieții,
cu toate minunățiile și suferințele ei cu tot.

2. Catedrala sufletului

Tremură stelele sfinților,
pe zidurile în ruină
ale catedralei neantului,
 din istoria sfințită cu crime,
 torturi și alte lucruri sfinte,
din Biblia esenței omului,
și a condiției sale.

Broboane de sudoare,
 spală tavanul prăbușit,
 al Dumnezeului iubirii.

Cimitire de smoală,
 ard chinurile facerii unei noi morți,
zodii părăsite ale destinelor,
se destramă aidoma,
 unui ghem încâlcit de focul vieții,
 ce abia își mai fumegă,
 iertarea păcatelor,
într-un anotimp al nimănui.

Vrea Ziua credinței,
 să-și înțeleagă Noaptea păcatului,
spre a putea răsări,
 iarăși la fel de supusă apusului,
ce avea să vină,
 peste veșmintele,
 triste, slinoase și rupte,

ale apostolilor,
gândurilor și aspirațiilor,
ce așteaptă tăcuți și însingurați,
ca și partea lor de zid,
să se prăbușească,
la fel ca celelalte resturi,
ale catedralei sufletului meu.

3. Furtună de întâmplări

Streașini de stânci,
se sparg în țărmul candelei,
surâsului întâmplării,
de a ne naște,
coarda viorii acestei lumi,
unde toate sunetele
posibile ale ochilor tăi,
pot fi trăite dincolo
de orice sentiment,
unde valurile speranțelor pot ajunge,
biciuite de furtuna dorinței,
de a te revedea,
paradis uitat al eternității sufletului meu,
legat de sârma ghimpată
a Timpului fericirii,
pe care-l căutăm dintotdeauna,
fiind atât de dincolo de țărmuri,
încât îl regăsim abia,
după ce stâncile sufletelor ne-au devenit,
nisipul clepsidrei în care ne-am tot așteptat,
murindu-ne unul pe altul,
fără să ne regăsim vreodată,
întâmplarea de a exista,
unul pentru altul.

4. Surpriză

Felicitări pentru toate
 roțile sparte ale clepsidrelor,
din lumea cu Dumnezeul
ce-și dorește rugi interminabile,
și accidente ale întâmplării,
de a ne regăsi după îndelunga moarte,
dinaintea nașterii,
iubirii de a exista,
istoria noastră de dragoste și ură.

Ocolim oracolele simțămintelor,
 sperând să-i mai cerșim viitorului,
puțină mândrie de a redeveni oameni,
chiar și desculți în fața destinului,
care ne-a biciuit sentimentele,
în prag de ploaie amară,
a facerii acestei lumi,
de reptilă cu sânge rece,
care nu ne-a înțeles niciodată,
sensul mântuirii de păcatele,
 prin care exista dintotdeauna,
sângele rece al uitării de noi,
cei striviți de colții veninoși ai Timpului,
Surprizei,
 ce nu mai avea să mai apară vreodată,
cu Întâlnirea.

5. Eternitatea din noi

Nu-mi spune de ce stelele roșesc,
sfioase în fața ochilor tăi,
și nici dacă eternitatea
și-a depănat amintirile,
de dincolo de lume,
privindu-te în fața sentimentelor,
spre a te întreba,
câte clipe crezi,
că ar mai trece în sufletele noastre,
alături de zorii sărutului,
care ne-au inundat viața,
spre a ne hrăni,
cu razele sentimentelor,
pentru totdeauna,
înțelegând eternitatea Clipei,
care ne-a îndestulat întreaga viață,
a regăsirii cu eternitatea din noi,
cei pribegi de atâtea promisiuni,
ale Dumnezeului Iubirii,
care abia acum ne-a înțeles,
Întâmplarea neîntâmplătoare,
de a ne întâlni.

6. Țărmul sângelui

Și voi fi singur cu deșertul,
sătul de ochii apei vieții,
ce mi-a curs prin iubirea ta,
privindu-te în felul meu,
lume a luminii inimii mele,
a cărei zvâcniri,
nu ai înțeles-o niciodată,
la țărmul sângelui,
care ne-a unit pentru eternitate,
în privirea unei clipe,
înecate de lacrimile pașilor noștri,
pierduți,
unul de altul,
în istoria unei mari iubiri.

Părul amintirii tuns,
de voința unui Destin,
care și-a părăsit propria putere,
mai poate spune ceva despre noi,
cei care ne-am purtat,
cerul pe frunțile vieților,
atât de pline de sudoare,
unul de altul,
încât ne ploua fiecare moment al inimilor,
cu clipe din noi înșine pentru eternitate.

Lupta speranțelor,
înfrânte din drumurile,

încâlcite cu noi promisiuni s-ar fi sfârșit,
în brațele morții de noi înșine,
dacă frunze ruginite,
de suflete prea pline,
n-ar fi murit în brațele,
amintirilor prea grele,
a ceea ce n-am fi fost niciodată,
fără minunea acestei existențe,
de a putea să ne plângem,
norocul de a ne naște,
unul în întâmplarea celuilalt.

7. Adevăratul Dumnezeu

Zei incinerați,
de vorbele furtunilor din noi,
stau cuminți,
în cenușa clepsidrei
care încă ne mai leagă,
de această lume,
a remușcărilor mușcate
la rându-le de patimi,
orhidee sălbatice ale simțirii,
se ofilesc în paturile
cu așternuturile furate pentru veșnicie,
de corpurile
care le-au înveșmântat iubirea,
pierdută în flăcările iadului,
de bibliile care au uitat,
de adevăratul Dumnezeu,
ce ne-a unit cândva prin iubire.

8. Ochi de cer

Lacrimi de jad
 ale dragonului sufletelor,
se preling peste zidurile
 nesfârșite din noi,
gata de a fi mistuiți
 de flăcările neputinței,
care ne ard viața,
așa cum ne-ar fi ars sentimentele,
pe rugurile așteptării,
mugurii întâmplării de a ne fi regăsit,
eternitatea Dumnezeului uitat,
din privirea ta,
de primăvară a naturii sufletului,
care ți-a zămislit ochii de cer,
ai infinitului,
din bătăile de orologiu fără ore,
zile, săptămâni și ani,
al inimii mele,
pentru a înțelege că moartea,
nu poate fi mai mult,
 decât eternitatea,
unui surâs al sorții,
de a ne iubi Clipa.

9. Trădare

Mi-am prins în părul eternității,
 zâmbetului tău,
carafa de aur a speranței,
 de a-mi regăsi Dumnezeul,
pierdut la sorții nașterii de Destin.

Acoperă-mi pământul trupului,
 cu sămânța sfinților din tine,
spre a mă sfinți cu bisericile cuvintelor,
ce ne poartă crucea viitorului,
din norii însângerați,
 ai metamorfozelor vieții,
răpuși de venele sparte ale morții,
ce ar fi trebuit să ne călăuzească,
 spre fluviul eternității din noi,
trădându-ne,
 pentru toate orizonturile
 născute vreodată de diminețile,
inimilor ce ne-au unit,
 pentru totdeauna.

10. Darul nașterii

De ce mi-ai sorbit oceanul
 respirației aripilor mele,
tocmai când ajunseserăm
 la țărmul ochilor tăi,
de val nelovit vreodată,
 de nici un țărm al speranțelor deșarte,
înmugurite pe fruntea adevărului,
 întâlnirii noastre,
plină de ridurile Dumnezeului care nu ne-a înțeles
niciodată,
îmbătrânind prin noi,
greșindu-și eternitatea,
cei care cântărim doar o clipă,
pe taraba pustiului Adevărului Absolut,
 al îngerilor,
ce nu vor să ne recunoască,
drept Iubire,
drept Dumnezeu,
drept icoana,
la care până și patimile se roagă,
spre a nu mai fi demiurgii zâmbetului,
 uitat vreodată de sfinții,
ochilor tăi de râu învolburat,
 în cascade de paradis,
ce mi-ai înecat pentru veșnicie viitorul,
dus de sângele Timpului,
spre nesfârșirea de zile,
 al Destinului unei morți,
dăruite de propria noastră naștere.

11. Drum prăfuit

Aș putea ucide vreodată poezia pașilor tăi,
loviți de orele acestei lumi?
prin care ne trecem până și eternitatea morții,
de a fi cea mai sfântă viață,
a drumului prăfuit,
de neînțelegerile pe care murii catedralelor iubirii,
le are cu lumea din noi,
cei salvați de păcatele de a fi împreună,
prin îngerii asexuali,
din adevărul care ne desparte pentru eternitate,
leproșii tuturor bibliilor sfinte,
de sufletul unui Dumnezeu,
care nu s-a descoperit niciodată prin noi,
oprimat de aripile îngerilor,
atât de grele,
ale îmbrățișării ce ne-a unit răsăritul,
încât au căzut definitiv,
în flăcările uitării de tot și de toate,
de mine și de tine,
coastă ruptă din sângele meu,
uscat dintotdeauna,
de țărâna ce-ar fi trebuit,
să-ți dea viața de apoi prin mine.

12. Linie moartă

Sparge-mi până la capăt,
ulciorul viselor prin care te-am văzut,
creangă de cer,
pe tulpina Destinului meu,
biciuită de fierăstraiele norilor,
care ne-au umbrit amintirea,
plouându-ne de parcă,
eram seceta întregului pământ din noi,
și astfel am fi redevenit caii liberi,
ce-și alergau de dinaintea nașterii,
moartea,
țelul suprem al vieții.

Îngroapă-mi toate ridurile fericirii,
între albiile cărora te îmbrățișam,
înecându-mă mereu de eternitatea sufletului tău,
la răspântie de aripi ce nu mi-au mai zburat,
sentimentele părăginite de fulgerele iubirii,
care le-a părăsit în gara unde trenul întâlnirii,
nu mai vine niciodată,
fiind tras pe linia moartă a cimitirului din noi.

13. Dumnezeul iubirii

Zgribulit,
am adormit în pașii tăi,
rănit de carnea firavă,
a cerului care mi-a căzut pe tâmplele,
frigului dintre promisiunile șoptite cândva,
de îndrăgostiții ce nu știu ce vor,
lacrimi de smarald,
ale fulgilor înghețați,
de cuvinte,
îngroașă zăpada stelelor de pe bolta,
frigului din săruturile care ne alătură,
unui calendar cu pagini pârjolite,
de blestemul originar,
al uitării.

Câinii vagabonzi ai speranțelor,
ne mușcă frunțile încrețite,
de fluviile de sudoare ale sacralității,
ce le-ar fi dorit oceane de adevăr,
unde fiecare strop de destin,
să fie o lume a noastră.

Trupuri de cerneală se înscriu,
pe hârtia mototolită a sufletelor noastre,
aruncată la coșul de gunoi,
al Dumnezeului Iubirii,
ce ne-a unit,
spre a fi incinerat acum,
la margine de drum,
în care credeam,
mai mult ca niciodată.

14. Divorț

Marea de ceață îi așează,
ochelarii de cal stăpânului orizontului,
legat cu lanțurile deznădejdii,
de țărmurile nenăscutelor cuvinte,
ce-aveau să moară,
în pântecele nenăscut,
ale mamelor lor,
înjunghiate de cu seară,
într-o ceartă banală,
când ploua cu fulgerele
stâncilor împotrivirii,
între vulcanii din noi,
ce aveau să-și erupă despărțirea,
de tren fără vagoane
și gară fără rost,
pe tărâmul nimănui,
stau stelele să cadă,
peste încremenita,
furtună sentimentală,
care ne-a dărâmat
podurile legămintelor,
propriei istorii,
în care eram personaje principale,
și ne luptam cu veșnicele mori de vânt,
ale Sodomei și Gomorei,
făcând dragoste,
pe promisiunile împietrite,
de altarul neputinței,

să rămânem atât de simpli și de puri,
în fapt nu ni se cerea mai mult,
decât să redevenim noi înșine,
fără a se ști că acest lucru,
era mai cumplit,
decât întregul paradis al fericirii,
devenit infern,
peste noaptea patimilor din noi,
triști jucători pe furtuna plictiselii,
la ruleta ruginită a unei iubiri,
care nu mai dădea vreun câștigător,
de atâta amar de Ani,
care și-au uitat până și sângele,
înfierbântat cândva,
în brațele incestuoase ale zilelor,
trecute mai demult decât vremea,
sentimentelor dezgolite,
de toate hainele,
vorbelor în vânt la modă,
până la pielea Adevărului,
pe care l-am redescoperit,
bătrân, bolnav și gârbovit,
iar după moarte,
l-am ars în flăcările,
crematoriului de speranțe,
cu nume de Uitare,
divorțând de noi înșine,
înainte de toate relele și bunele,
unei căsnicii.

15. Dor înghețat

Și dacă,
ne-ar muri moartea iubirii,
ar mai exista fericirea,
de a ne întâlni,
doi nori,
a căror ploaie de amintiri,
și-ar fi uitat-o pentru totdeauna,
la intersecția străzii Deșertăciunii,
cu miros de patimi,
scurs din țărâna trupurilor morții de vise,
ale Creatorului,
de vieți pline de crolofila zâmbetului tău,
ce mi-ai adus vara în sufletul iernii mele,
atât de rece,
încât mi-a înghețat până și Dorul,
sufletului meu,
când vroia să-și ceară apa vieții,
de la cumpăna fântânii,
ce și-a putrezit,
propriul Destin,
mai însetat decât mine,
în ziua fără de lacrimi,
ale amurgului sentimental,
ce și-a uitat Moartea acasă,
tocmai în geanta Dimineții.

16. Nori și Moarte

M-aș spăla de mine,
cu ochii tăi de zori,
șterși din sufletul zilei,
ce nu ne-a mai împrumutat,
nici măcar o Clipă,
care să ne ierte săruturile,
pline de patima sudorii,
norilor din noi,
ce ne loveau pacea Cuvintelor,
până dincolo de cimitirul,
răcelii unor simțuri,
în care ne-am fi regăsit,
Fericirea,
cei cununați cu zilele anilor,
Morții!

17. Eternitatea sângelui

Eram atât,
de mult noapte,
ce-și aștepta ziua fericirii,
încât toate clanțele
ușilor zâmbetului meu,
erau închise,
ca nu cumva să-mi fugă,
de sub pleoapele gândurilor,
iubirea mea,
cea atât de plină,
de sinele orizonturilor sufletului,
încât să pot muri,
în voia propriului destin,
al frunzelor ce-și întâmpină,
toamna conștientului lor,
de gust amar și gutui de amintire,
prin pașii inimii tale,
de eternitate,
a sângelui din mine.

18. În Cuvânt

Nu-mi spune despre cer nimic,
până ce nu-ți vei acoperi sângele iubirii,
cu năframa dorului din palmele norilor,
ce te-au cuprins pentru totdeauna,
uitându-și ploile cuvintelor,
în deșerturile ochilor tăi.

Culege-mi adevărul din mine însumi,
printre buruienile viselor uscate,
de săruturile care ne-au urzicat stelele,
ce-au căzut din suflarea iubirii noastre,
mântuindu-ne de moartea trupului,
pentru veșnicie,
în Cuvânt.

19. Stea căzătoare

Petale de amintiri,
se duc peste orizontul amețit,
de piruetele sângelui,
din bătăile inimilor,
orologii ce au surzit până și Timpul,
eșarfe de cer ne acoperă privirile,
atât de orbite,
încât au uitat să-și vadă,
unica stea a destinului,
ce tocmai cădea înfrigurată,
din brațele eternului Dumnezeu,
al iubirii.

Îngerii remușcărilor au căzut obosiți,
în urmele pașilor cuvintelor ce ne ard,
pe rugurile existenței viitorului,
însemnat cândva de divinitate,
pentru a ne fi întâlnit la ceas de trecut,
pierdut pentru totdeauna,
undeva-cândva,
în ungherele Clipei,
pe care nu o vom mai regăsi-o niciodată,
pe strada fericirii de atunci.

20. Înțeles și necunoaștere

Mă închin eternității de râuri ce se scurg
din părul creatorului de vise,
mantre cerești mă reculeg,
în fânul conștiinței de dinaintea marii treceri,
spre energia fericirii de apoi.

Flăcări de întrebări mă ard,
cu realitatea crudă a mugurilor de ploi,
ape ale simțirii,
ce mi-ați fulgerat sufletul nașterii mele,
hrănindu-mi continuitatea minții,
la răspântie de înțeles și necunoaștere,
cu Iluzia Vieții.

21. Exil

Pământul florilor respirației din privirea ta,
mi-a înmugurit eternitatea unei clipe,
primăvară de senin,
mi-ai regăsit insula naufragiilor gândurilor,
unde m-am ascuns,
exilându-mă de iubire,
crezând în valurile neantului,
mai mult decât
în toate promisiunile eternității,
ce nu durau,
nici cât lumina,
unei singure minciuni trecătoare,
care se vroia atât de adevăr,
încât până și orizontul oceanului speranței,
mi s-a înecat,
în marea unui singur cuvânt: Moarte.

22. Cumpăna norilor

Norii își mistuie cerneala cenușie,
tatuând sufletul cerului,
cu ploile adânci din ei,
ce par a nu se mai opri niciodată,
la porțile pasiunii,
șiroaielor de transpirație,
care ne-au ucis noaptea viselor,
pentru totdeauna,
în zorii de cleștar,
ai unei lumini din ochii speranței,
ce pare că e mai străină decât apusul,
din sângele spinilor mântuitorului,
din trupurile fântânilor din noi,
secate mai demult decât vremea,
de a ne fi cunoscut vreodată,
la cumpăna marilor ghemuri încâlcite,
ale vieții.

23. Fiare de pradă, Clipele

Mai încolo cu o moarte,
ne-am recunoscut,
de fiecare dată nașterea,
fiare de pradă,
clipele își înfig colții,
în carnea sufletului,
rupându-ne până și oasele gândurilor,
descărnate de noi înșine,
spre a ne întâmpina veșnicia,
spălați de apa vieții,
pentru toate păcatele,
greșite de Dumnezeul,
ce ne-a creat imperfecți,
într-o lume perfectă,
pentru a ucide și a minți,
până și mugurii primăverilor,
din trupurile ce-și doresc pacea,
de a se reproduce,
în tihna păcatului de a fi: Om.

24. Adevărul cimitirelor

Mă risipesc din snopii,
strânși de destin,
ai vieții spartă la târg de apus,
pe taraba iluziilor,
ale căror inimi sunt gardurile,
cu nume de nesfârșire,
de neînvins, de supremație,
a omului din ele,
fabrici ruginite de cuvinte,
dărăpănate adevăruri,
se vând la preț de nimic,
prin cârciumile cu nume de stele,
ce par a nu cădea niciodată,
neavând de unde,
fiind decăzute de atât de mult timp,
printre resturile a ce a mai rămas,
din ființă la ceas de refugiu,
în propriul sine stors de vlaga,
adevărului nebotezat niciodată,
de religia crucilor adormite,
ale cimitirelor sentimentelor nealterate,
din coșul zilnic,
al celor mai înfometați dintre noi,
de a respira prin Adevăr,
Viața ce s-a predat Morții,
prin naștere.

25. Biserică și minciună

Poduri de pleoape,
se arcuiesc peste neînțelesul
din țărâna sfântului suflet,
largi mantale de cer ne acoperă,
minciuna a ceea ce suntem,
un neînțeles al Dumnezeului din noi,
ce ne-ar crede a fi,
robii mântuiți ai păcatului originar,
al căror adevăr este minciuna,
iar Viața, moartea de sine, de tot,
până și de cei care înțeleg,
sensul condiției umane,
unde unica nemurire este Clipa,
ce nu poate fi stoarsă nici măcar de Timp,
sau putrezită de zăpada uitării,
ce topește cu fierbințeala frigului ei,
tot binele și răul acestei lumi.

Dacă un singur om,
ar cunoaște vreodată,
Adevărul Absolut,
ar fi exterminat de societate,
fiindcă nimeni nu l-ar putea accepta,
fiind plămădiți din țărâna minciunii,
și însuflețiți cu respirația de foc a păcatelor,
Iad fără de care nu am putea trăi,
și astfel minciuna,
devine unicul nostru adevăr relativ,
și societatea scapă de complexele,
crimei, înșelătoriei, furtului, înrobirii,
ce devin elite ale moralei bunului simț,
în lumea bisericilor,
mai bogate decât toți hoții la un loc.

26. Regrete indescifrabile

Zdrențe de remușcări,
stau întinse la soarele infamiei,
pe ața destinului atât de strâns legată,
de moarte,
încât și aripile stolurilor de regrete,
par să zboare greu.

Ochiuri de ape ale iluziilor,
se reped să înece orice mugur,
de primăvară a fericirii,
ce-ar mai fi rămas uitată de libertatea,
de a fi rugină și desfrâu.
sub cerul obosit de norii sufletelor,
prea grei și nepăsători,
ce par că și-au uitat pentru totdeauna,
ploile sentimentelor,
 în casa orizonturilor sângerii,
ce băteau în inimile cerurilor,
cu ziduri din lacrimi, ruinate,
stoarse spre a fi dăruite vânturilor,
din toate zările cuvintelor,
ce păreau că ne-ar fi înțeles,
pe perna de cer a patimilor,
străpunse cu depărtarea despărțirilor,
de propriul sine,
demodat și ars pe rugul,
unei mântuiri ce avea,
să nu mai vină niciodată,

chiar dacă afară,
începuse ploaia binefăcătoare,
miracol al existenței vieții,
în care nu mai credeam demult,
de dinainte de a fi murit,
pe taraba clipelor,
goale aidoma unei fecioare,
ce-și spală păcatele în râul Timpului,
la piața părăsită
de speranțele moarte și ele,
în cimitirul din scrisoarea ta,
în care săpau acum,
neînsetați groparii indiferenței,
unde scria cândva,
adresa sufletului meu,
dar ironia sorții,
a făcut să nu o pot citi,
fiind udată din plin,
de stropii reci ai morții uitării,
rămânând doar literele amintirilor șterse,
scurse una peste alta,
asemeni destinelor noastre,
ce-I par indescifrabile,
până și Lui Dumnezeu.

27. Metru pătrat

O fărâmă de destin,
se naște în noroiul existenței,
spre a se murdări,
cu trufia provocărilor,
de a-și învinge,
până și propriul sine învingător,
nu mai departe de cimitirele,
pline de speranțe,
care și-au găsit doar aici,
împlinirea,
fiind mai ieftin traiul,
dar nu știu ce se vor face,
când și moartea va costa mai mult decât viața,
pe celebrul metru pătrat de suferințe?

Va învăța moartea să trăiască,
ne vom regăsi veșnicia,
în lumea de apoi,
aici pe Pământul din noi, din fiecare?

Sau vom primi lecții educative despre,
cum e sănătos să mori,
ce dietă să ții la porțile cimitirelor,
pentru a fi sigur,
că ți se va deschide mormântul uitării eterne,
a acestei lumi,
și pentru tine,
încât să nu mai auzi niciodată,

cât mai costă metrul pătrat de păcat,
de respirație,
de tristețe sau fericire,
de iubire sau dor,
de voință sau iluzie,
de poftă de a învinge,
sau de a fi învins,
de piață a forței de muncă…
spre a schimba cu toate acestea,
inevitabila moarte,
în același metru pătrat,
în care ne închidem pe noi înșine,
cu gratiile neputinței,
de a-i trece frontiera,
chiar și cu un milimetru pătrat,
de teroare,
de a nu mai fi noi,
metrul pătrat din cimitir.

28. Dumnezeu, Păcat și Creație

Am păcătuit cunoscându-ne existența,
de ce Dumnezeule,
care ai creat Cuvântul,
știind prea bine că un Univers devine creat,
odată ce e cunoscut?

Care să fi fost Cuvântul creației Lui Dumnezeu?
avea sau nu un semn de întrebare?
dacă da,
atunci ne putem îndoi de creator,
iar dacă nu,
înțelegem că libertatea devine
cea mai odioasă temniță a sufletului,
încorsetat de țărâna stelelor
din sângele fiecăruia,
pentru care au murit supernove,
ca aurul să dăinuie alături de fier și alte elemente,
în zâmbetul unui copil,
sau în cârja bătrânului,
care-și traversează tremurând strada vieții,
sub Soarele ce pare a fie etern,
dar și el își duce traiul de azi pe mâine,
mai câte o furtună,
sau o rază de tristețe, fericire,
mai o durere de Soare cu dinți,
sfâșiind inima naturii umane,
doritoare de căldură,

și atunci cine e Dumnezeu?

Să-L înțelegem mai bine,
ar trebui să-I cunoaștem,
Cuvântul creației,
care putea fi orice înțeles.

Ce poate fi atribuit Totului,
în afară de Lumina Divină a sufletului?
Nimic.
Evrika, am strigat,
Cuvântul creației se numea: Nimic,
prin el a descoperit Dumnezeu existența.

Atunci am realizat,
că alături de Nimic trebuia așezat Ceva,
și iată întreaga lume,
terminată și redată
în întregime neantului care o determină,
prin cunoaștere.

29. Magazinul de Iluzii

Și am intrat ruginit,
de Clipa care m-a uitat,
în Magazinul de Iluzii,
trântind porțile voinței în urma mea,
tejghele pline cu sentimente,
de toate soiurile și culorile,
se înșirau tăcute și indiferente,
privirii mele prin care încercam să le înțeleg,
cum de sunt în stare să se vândă astfel,
adevărate prostituate,
pe taraba desfrâului de mine însumi,
m-am oprit în dreptul unuia de culoare roșie,
părea a fi iubire,
mi-a zâmbit fals,
mi-am continuat drumul,
cel verde de acolo,
stă abătut de parcă i-ar fi jenă că se vinde,
aflu că el mi-a dat liber nașterii mele,
era un sentiment de mamă,
poate chiar mai scump cât cel roșu de adineaori,
mi-a venit greață,
cum de, și el stă la poarta bordelului,
cu nume de viață spre vânzare?

Am plecat dezgustat,
îmi venea să-mi vărs,
până și unicele clipe,
pe care le mai aveam

în stomacul destinului meu,
întrebându-mă dacă și moartea ar fi de vânzare?

Strig cât pot de tare,
să mă îndrume cineva spre taraba morții,
un zâmbet generos,
îmi șoptește la urechea conștiinței,
să merg mai departe,
unde anume întreb,
oriunde te vor duce pașii,
tot o singură cale va rămâne în urma ta,
și astfel mă aflu la taraba morții,
cu sentimentele cernite ale celor din preajmă,
întrebând de sentimentul morții,
pe care vroiam să-l cumpăr,
să-i știu prețul, forma, culoarea,
îmi răspunde o voce,
din spatele tejghelei destinului,
că moartea nu vinde sentimente,
ci cumpără de la viață,
iar tot ce vedeam înaintea mea,
era doar viața cernită,
din trecutul orfan de viitor al ceasului morții.

30. Caii liberi

Gratii de sentimente,
au încătușat potcoavele de dor,
ale cailor iluziilor libere,
spre a nu lăsa urme în colbul trupurilor,
sfioase trestii îngălbenite,
de toamna sângelui,
ce-și pregătește ziua recunoștinței de apus,
încheind un capitol,
al înstrăinării de sine.

Stoluri de cuvinte se îndreaptă tăcute,
spre orizonturile cerului din mine,
prea obosit de bolta grea a destinului,
înrobit să poarte pe umeri,
întreaga existență a spațiului dintre,
izvoarele sângelui nașterii mele
și vărsarea acestuia,
în oceanul trecerii eterne ale morții.

31. Cei fără de noi

Ce s-ar face catedrala Destinului,
fără eternitate?

Și-ar pierde moartea,
unicul sens al existenței sale,
sau ar deveni ruina patimilor,
ce ne îngroapă până și cimitirele de lacrimi,
în ochii lumânărilor de speranțe,
stinse de sufletele ce au uitat să-și ardă,
viața propriului Dumnezeu?

Fără eternitate nu am putea muri,
nu am ști nici cum se culege rodul unui sărut,
lăsat la miez de noapte,
a pereților plini de igrazie din noi,
care ne-au despărțit de promisiunile,
ce ne defineau ca nemuritori,
în fața pătată,
lovită de palmele Lui Dumnezeu,
cel bun și iertător,
din străinul sufletului nostru,
dator vândut,
Clipei care ne arată ochii vineți,
pumni ai destinului strânși,
pentru a ne învăța să murim,
mai realiști de noi înșine,
cei fără de noi.

32. Paradis, Infern și desfrâu

Ar viețui Paradisul fără Infern,
în brațele cui ar mai putea muri?

părăsit de toate ifosele Existenței,
prostituată frivolă la colțul străzii simțămintelor,
a durerii sau fericirii,
bolnavă de bolile lumești,
ale lăcomiei și minciunii,
dar având un rost bine definit,
în pacea Lui Dumnezeu,
cu Sinele Lui dumnezeiesc,
de iubitor de oameni,
într-atât încât,
până și catedralele sufletelor acestora,
au devenit bordeluri rău famate,
unde se învață preasfânta artă a curviei,
cum să îngenunchezi înaintea celui puternic,
să te rogi evlavios la mâna întinsă de Divinitate,
sau să simți sfânta putere cum îți distruge ființa,
condamnată încă dinainte de nașterea ta,
la moartea privită ca balul suprem al desfrâului,
a ceea ce numești a fi Destin.

33. Dumnezeu și Moarte

Câți pași să fi străbătut Dumnezeu,
din raiul Lui,
până în conștientizarea pe care o am,
despre miracolul dureros de dulce al lumii?

Să stea Dumnezeu în iad?
nu, acela rămâne pentru noi,
cei care suntem obligați la moarte,
cu de-a sila,
o silă dumnezeiască ce vreți,
că doar nu o fi pământească,
care mai iartă din când în când,
doar oameni suntem?

Dar ce te faci dacă te iartă Dumnezeu?
te mai înțeleg oamenii?

Nu eram pregătiți pentru Cunoaștere,
și odată cu aceasta,
pentru Moarte,
cunoscând,
am realizat că vom muri,
necunoscând moartea,
aveam iluzia că trăim veșnic.

Dar Dumnezeu cunoaște Moartea?
El este pregătit știind că și ea moare,
odată cu conștientizarea existenței,
iar Lumea de Apoi,
nu este o existență într-un timp nesfârșit,

ci o existență atemporală,
pentru care Moartea,
devine ceva atât de străin,
încât nici nu poate fi concepută ca atare,
decât aidoma unui Gând al eternității,
care vroia undeva-cândva,
să vadă cât poate cuprinde infinitul,
rezămându-se astfel de viață,
pe fluxul temporalității,
care-i scăldau asemeni unor valuri,
sufletul nemuritor,
al Necurprinsului Nepătruns.

34. Marea Trecere

Aripi de foc,
ard mocnind,
cerurile libertății,
sufletului Timpului,
care-și îngroapă azi,
osemintele amintirii,
pașilor de granit sfărâmat,
ai ochilor ce plutesc,
pe râurile Marii Treceri,
legați nebunește de privirea Soarelui,
ce-a apus pentru totdeauna,
din măreția de senin
a zilei unei vieți,
pe care nu o vom mai revedea niciodată,
sub cupola circului suferinței,
ce pare că și-a terminat ultima reprezentație,
pentru un surâs al nimănui.

35. Menajeria de cristal

Fiecare viață își are propriul circ,
unde clovnii gândurilor,
cântă haotic pe strunele rupte și dezacordate,
ale viorii Timpului,
la menajeria de animale de pradă a fericirii,
care sar prin cercurile de foc,
din sufletele beției de sentimente.

Hoinari vagabonzi de vise,
ne trăim iluziile strălucitoare,
ale stelelor căzătoare din noi,
la porțile ferecate de împliniri ruginite,
de când un clovn al matineului,
și-a ascuns cheia,
într-o perucă din păr de porumb,
pe care o purta la sceneta cu ironia vieții,
pierzând-o,
după mult timp am aflat,
că i-a fost mâncată,
de unul dintre porcii aspirațiilor,
de care ne lovim fiecare,
din menajeria de cristal,
a circului foamei de iubire,
care s-a spart odată pentru totdeauna,
pe calea pașilor rătăciți ai privirilor,
ce-și căutau cu înfrigurare,
la mica publicitate a destinelor,
un loc de veci,
dar la toate rubricile nu găseai decât,
reclame la Circul Vieții.

36. Singurătatea morții

Fereastră spartă,
din clepsidra neajunsurilor
dintre fântâna sălbatică a setei de fericire
și cumpăna ei,
putrezită de lacrimile norilor de cuvinte,
pierdute în stropii ploilor de stânci,
care se sfarmă în inima mea.

Tăcute cirezi de speranțe,
se îneacă sfioase pe țărmurile fără nume,
ale firelor de nisip,
cu care mă întâlnesc zilnic,
oricum mai puține,
decât numărul tuturor stelelor de remușcări,
ale Lui Dumnezeu,
din Univers.

Cosașii triști ai păcii cu mine însumi,
taie într-una iarba cerului Clipei,
ce-a mai rămas senin,
apropiindu-mă de moarte,
rănindu-mă adânc,
iar sângele luminii sufletului îmi țâșnește,
în calea pașilor plini de sudoare,
în care pare că s-a înecat același Dumnezeu,
al fricii, suferinței, angoasei și debusolării,
ce pare că nu ne-a vrut,
să învățăm vreodată a muri,
alături de altcineva,
decât în propria noastră singurătate,
prin care ne-am născut.

37. Neînțeles

Suntem o limită a hazardului,
desțelenit de cunoaștere,
o rază de Lumină Divină,
aruncată șăgalnic,
peste ninsoarea de dor,
a sângelui amintirii,
ce ne pulsează în venele sentimentelor,
amenințate mereu,
de infarctul uitării,
al sinelui atât de străin de el însuși,
încât până și facerea lumii,
i-ar părea o banalitate,
dacă nu ar exista Adevărul Absolut,
rece și nepăsător,
din care nu putem înțelege,
decât neînțelesul iubirii.

38. Rătăcire

A numărat cineva,
toate frunzele ruginite,
ale ochilor speranței,
din toamnele vieților,
duse la spitalul înstrăinării,
de cenușa amintirilor,
ce rămân triste și mute,
la crematoriul simțămintelor,
unde arde neîncetat flacăra morții,
luminând calea sufletelor spre pacea eternă,
a Destinului,
cu toate căile,
pe care ar fi rătăcit vreodată,
viu fiind,
plin de fervoarea tinereții,
neștiind că oricâte ar fi urmat,
tot cea a rătăcirii va fi unica șansă,
ce-i va încheia drumul,
prăfuit de vise,
și stele,
mai mult sau mai puțin norocoase,
cu care și-a acoperit clipele răcite,
de prea mult frig,
în patimile și pasiunile unei vieți,
acum apuse.

39. Societatea de consum

Țărmuri de patimi întregesc absurdul,
vâltori ale memoriei Universului,
se abat asupra bisericilor din sângele cuvintelor,
iubite sau urâte deopotrivă,
de societatea de consum,
a viorilor de inimi ce încă mai bat,
cu strune rupte și dezacordate,
de luptele mincinoase și meschine ale vieții.

Câmpuri de bătălie cu noi înșine,
pline cu cadavrele Clipelor,
pe care nu le-am înțeles,
trecând pe lângă noi,
asemeni unor străine,
deși ne puteau deveni,
eternitățile simțămintelor noastre,
prin care n-am mai fi murit niciodată.

Ramuri de măslin uscate, putrezite,
ard pe rugurile păcii cu noi înșine,
topindu-ne ce a mai rămas,
din adevărul sentimental,
pe care nici măcar nu-l mai putem spune,
întrucât ar râde,
toate fărădelegile, crimele, hoțiile,
devenite morale,
ale societății de consum.

40. Mass - media

Câtă risipă de cer a făcut Dumnezeu
cu noi oamenii,
care în loc să privim spre înălțimi,
scormonim în noroiul țărânii,
pornografia și erotismul,
unei lumi debusolate,
ce navighează în derivă,
căutând cu disperare farul izbăvitor,
neștiind că acesta,
nu mai exista demult,
fiind spart,
de ciocurile corbilor de vise,
ale mass-mediei,
pentru care rătăcirea,
este frumusețe iar cinismul, virtute,
demagogia,
o medalie ce-ar trebui purtată,
la fiecare sărbătoare a Desfrâului,
ajuns împărat.

41. Lacătele viselor

Garduri de vești insurmontabile,
porți sentimentale închise pentru totdeauna,
sigilii ale privirii care nu-și mai au rostul,
de lacătele viselor,
 ce oricum,
 nu se vor mai deschide vieții vreodată,
după moarte.

Cununi de lacrimi,
 întregesc decorul norilor din inimi,
șiroaie de amintiri,
 se scurg prin jgheaburile uitării,
umplând oceanele de regrete,
 cu încă un amănunt de deces al Clipei,
pierdute pentru totdeauna,
în sălbăticia infernului,
care ne-a despărțit de Dumnezeul certitudinii,
care credea în iubire.

42. Întâlnirea cea din urmă

Aripile nopților albe,
se frâng în înaltul cerurilor iubirii,
garoafele nemărginirii își pierd petalele,
duse de vânturile reci ale presentimentelor,
toamnei adânci degerată,
în iarna sentimentală a pașilor fără de urme,
pe gheața spartă odată pentru totdeauna,
de moarte.

Aripi de zile negre,
se topesc în flăcările soarelui iubirii,
torțe de durere,
strigăte disperate de ajutor,
fumul ceasurilor,
ce nu vor mai cunoaște niciodată,
ora exactă a unei întâlniri,
se ridică spre slăvile neantului,
din care ne-am născut cândva,
conștientizându-ne fericirea sau suferința,
Cuvântului ce ne-a zămislit,
din gândul Lui Dumnezeu.

43. Logică și deșertăciune

Credința oricât de falsă ar fi,
transformă pustiul în adevăr iar toamna în primăvara,
de care are nevoie viața să poată înmuguri,
în creuzetul propriei sale iluzii.

Logica chiar și când minte,
se îndreaptă spre adevăr,
lustruind podelele gândirii,
cu nestematele conceptelor,
ce au putere mai mare,
decât averile materiale,
prin argumentul sensului,
cu nume de conștientizare,
chiar dacă și acesta constă în Iluzia Vieții,
ce hrănește în cele din urmă,
deșertăciunea deșertului din noi,
căruia oricât de multă apă
a vieții unor idealuri i-ai da,
el va rămâne veșnic ars,
de flăcările nemărginirii.

44. Fără viață

Suntem pași de ceață,
duși spre a fi mântuiți,
pe orizontul uitării eterne,
ce nu ne va mai cuprinde vreodată,
cu Timpul său,
redevenind natura numerelor fără de număr,
necuprinsului fără de cer,
privirilor fără de ochi,
pasiunii fără de subiect,
și stelelor fără de Univers.

Cât de însetați ne-am născut de Destin,
dornici de a ne împlini,
odată cu el,
menirea cea mare,
a vieții cu nume de moarte,
fără să știm câte nu știm,
sub strălucirea înșelătoare,
a pasiunilor ascunse,
sau știute,
ale morții din noi,
ce își cerea dreptul la viață.

45. Necesitate, viață și moarte

Necesitatea este drumul,
pe care Dumnezeu,
ne-a lăsat să înțelegem esența vieții,
foamea necuprinsă,
de a ne hrăni noroiul țărânii din noi,
udat cu apa conștiinței binelui și răului,
spre a fi modelat în ulciorul ce va reuși,
să-și învingă propria fântână a Iluziilor Vieții,
prin Moarte, Adevăr și Destin.

Blestamată fie zarea,
ochilor ce nu-și vor aminti,
pe patul morții Destinului lor,
de Adevărul Absolut al Iubirii,
unica fărâmă de absolut,
ce ne e dată cunoașterii,
ci vor crede în forța brută
a banului și puterii ierarhice,
vârtejuri înșelătoare ale râului existenței,
care se varsă necondiționat,
în oceanul neantului morții.

46. Zăpezi din trupul cuvintelor

Săbiile înțelesurilor,
 sfârtecă trupul cuvintelor,
rătăcite pe calea unei creații,
greșite de Dumnezeu.

Fântâni secate de amintiri,
 ce n-au mai văzut umbra,
 unui ulcior al sentimentelor,
 mai demult decât Vremea,
se surpă greoi în propriul lor sine.

Pașii zăpezilor se topesc,
 pe stâncile inimilor de gheață,
ce nu mai pot frige,
 sângele nimănui la ceas de miracol,
atunci când conștientizăm existența.

47. Adevăr Absolut, întâmplare neîntâmplătoare

Cât Adevăr Absolut,
să fi înghițit Dumnezeu,
la masa însingurată a creației,
încât nouă nu ne-a mai rămas,
nici măcar o fărâmă,
pentru a ne hrăni sufletele înfometate,
de esența sensului vieții,
care ne-a lăsat alături de un orizont,
pe care nu-l putem cuprinde,
fără să ne spună de unde venim,
și pentru ce anume suntem aici,
pierduți în prăpastia nesfârșită,
a cornului abundenței de suferințe,
legați cu plumbul păcatului originar,
de glezna conștiinței,
spre a nu fugi prea departe de noi înșine,
unde am putea descoperi,
întâmplarea neîntâmplătoare,
a Adevărului Absolut.

48. Naștere și cunoaștere

Fructele ceții privirilor pierdute,
cad pe țărâna ridurilor zilei,
spre a veșteji mormântul amintirii,
cu putrezimea viitorului lumii,
din care, mi-a promis Timpul,
că va face un vin al uitării deosebit,
invitându-mă să-l degust,
la taraba pustie a cunoașterii,
înconjurată de sicriele întrebărilor,
ce așteptau să fie duse,
la cimitirul Cunoașterii,
plin de mormintele gândurilor,
vesele sau triste,
indiferent de culoare sau greutate,
zăceau adânc în pământul sângelui,
din care ne-am întrupat, nașterea,
spre a deveni conștienți,
de noi înșine.

49. Esența existenței

Insule de negații,
depărtări ale voinței,
plutesc spre adevărul frazelor,
unei lumi a incertitudinilor.

Spaime ale creației,
furtuni de vise,
iluzii ale vieții,
sunt duse inevitabil,
către neantul din care sunt plămădite,
pentru a redeveni Adevăr Absolut,
din adevărul minciunii,
esență a existenței.

50. Nemurire și cunoaștere

Roibii cunoașterii,
au copitele roase,
de atâtea stânci ale memoriei,
pe care le-au spart,
la ceas de Destin,
umiliți de șeile mari și grele,
ale neînțelesurilor.

Podurile viselor de aur ale omenirii,
au putrezit demult,
încât nimeni nu va ajunge vreodată,
să-nțeleagă sensul nemuririi,
fără de moarte și fără de viață.

51. Căutare de sine

Am căutat esența frumuseții
și m-am oprit,
la valurile de aur ale grâului,
ce vor scălda pâinile celor înfometați,
cu noblețea esenței,
de a nu ruginit niciodată,
hrana conștientizării,
Cuvântului Creației prin gândul,
meselor îmbelșugate ale ideilor,
pânze legate de catargele existenței,
spre a ne duce corăbiile evoluției,
spre cele mai îndepărtate zări ale Destinului,
în rădăcinile căruia,
ne-am încarnat șansa de a fi umani,
cu o omenire atât de inumană.

52. Împăcarea cu noi înșine

Ropote de stropi ai vieții,
ne biciuiesc anii solitudinii,
cu surâsul pătimaș al morții,
de a fi noi înșine.

Păcile înzecite din gânduri,
nu pot spăla,
o singură față a războiului,
dus de hoardele de afirmații cu negațiile,
care ne alungă mereu,
atunci când în sfârșit credeam,
că am cucerit piscul împăcării,
cu noi înșine.

53. Împlinirea vieții

Pistruii rebeli ai ideilor,
ne călăuzesc luminile sentimentelor,
spre legitățile unui Univers,
care a început pentru a învăța să moară,
dorindu-și un sens,
la poarta cimitirelor de cuvinte,
care oricum nu mai au nimic de spus,
fiind trecute mai demult,
decât propria lor vreme,
în lumea necuvintelor,
care ne învață mai mult prin tăcerea lor,
decât toate vorbele goale la un loc,
pe țărmul unei existențe,
de suișuri și coborâșuri,
având ca destinație același cimitir,
cu pietrele funerare grațioase,
ale absurdului din noi,
pe care nu le vom mai vedea niciodată,
cei rânduiți cu meșteșug și migală,
spre a fi datori unui păcat originar,
atât de străin de pașii,
care ne duc fals viața,
spre nicăieri,
împlinindu-se astfel.

54. Fericire și libertate

Fericirea la fel ca și libertatea,
sunt două neajunsuri,
ale suferinței și încătușării de sine,
prin care, ce a pierdut una,
se regăsește în opusul celeilalte.

A fi liber înseamnă a fi încorsetat,
prin raportarea la lumina
căutării de sine a nefericirii,
a redeveni încătușat,
de noi și noi datorii ale nefericirii,
spre a-ți savura mai profund libertatea opțiunii.

Nefericirea,
poate deveni o dulce suferință,
prin libertatea de a-ți alege chinul,
prin pasiune asupra ceea ce faci.

55. O lume de neînțeles

Crengile cunoașterii,
nu pot fi tăiate niciodată,
de tulpinile subiectului,
care trebuie cunoscut,
și astfel înmuguresc,
noile lumi ale Iluziei Vieții,
cu nuanțele lor,
de relief sentimental,
care se răzbună în cele din urmă,
tocmai pe subiectul care le-a dat viață,
născându-se verbul acțiunii,
de aici întregul nonsens al lumii,
care se mistuie pe sine,
încercând să salveze,
o nouă naștere al cărei substrat,
în lipsa subiectului,
va fi angoasa și moartea.

56. Moarte și Adevăr

Nu există Destin fără predestinare
nici ființă fără ființare,
viață fără iluzie și moarte fără uitare.

Prin moarte,
 se transformă actuala Iluzie a Vieții,
primind straiele Universului,
 în care energia sufletului-gând se teleportează.

Nici o respirație nu este întâmplătoare,
 precum nu adevărul moare,
 ci șablonul deformat al său,
care este Iluzia Vieții,
noi existând în continuare,
în infinitatea de Universe,
adevăratele fețe ale Lui Dumnezeu,
 pentru care nașterea nu înseamnă decât o strofă,
dintr-un poem infinit al Creației.

57. Adevăr Meschin

Nu cred că moartea,
poate ucide mai mult decât viața,
nici că, gândul,
ar reuși să devină creștin,
sau fericirea ar fi o divinitate.

Tot ce înțeleg este moartea,
din și de noi înșine,
cu fiecare clipă,
în care ne luptăm cu existența,
țărmurilor nașterii și morții,
care ne străpung cu fericirea,
de a fi clownii unei lumi,
unde existența înseamnă,
cacealmaua sufletelor,
răpuse de șansa Adevărului Meschin,
al nemuririi.

58. Lâna de aur

Și-aș fi devenit cerul gândurilor,
dacă oile despărțirii,
nu ar fi avut lâna de aur,
a tot ce poate nemuri,
uitarea,
unde ne-am fi regăsit,
Adevărul a ceea ce suntem,
în afară de moartea conștiinței,
ce-a mai rămas morții Cuvintelor,
care ne-au sărutat,
mai mult decât toate Bibliile Paradisului,
la un loc,
noi cei istoviți de sângele necuvintelor,
ce le-am fi dorit,
să ne mai nască,
o singură dată,
în ochii țărmurilor de virgule
și a valurilor de adevăruri,
cu puncte,
rupte din coala de hârtie a propriilor vieți,
pe care am incinerat-o,
la moartea Timpului nostru,
scriind pe piatra de mormânt,
cât de mult am păcătuit!

59. La miezul nopții

Sunt flacăra arsă de soartă,
suflet părăsit de lumânările dorului,
amintire de la miezul nopții,
insulă de păcat originar a vieții,
roman de tristețe și suspans,
al crimelor din sângele meu,
cred în creșterea brațelor magice,
de orologiu surd,
unde devin un mister,
ce nu se va desluși niciodată,
datorită frumuseții Clipei,
de Sfinx părăsit la masa,
unde Dumnezeu,
și-a făcut lumea Iluziilor Vieții,
după chipul și asemănarea Destinului,
care ne-a unit cu Timpul,
lovindu-ne gândul dumnezeiesc,
al apocalipsei.

60. Eram

Eram fără marginea morții din mine,
părăsit la taraba vieții,
flăcări de somn mă mistuie
 cu aripile arse de Destin,
lungi clipe mi-au mușcat
 din eternitatea sufletului.

Câini de pradă ai părului vocilor,
 tăiat din noi înșine,
aranjat după ultima modă a sacrificiilor,
spre a deveni viața,
 fără smoală a păcatului,
unei biblii unde nici oceanul,
 nu-și mai găsește soarta valurilor,
de a redeveni el însuși,
mai înainte cu o moarte,
 din noi înșine,
cei morți de dorul de a fi,
 Ziua unei întâlniri a eternității,
dintre orologiile Zilei
 și întunericul Nopții,
săruturilor sângelui din noi.

61. Hrana Mântuirii

Cirezi de clipe sunt duse la păscut vieți,
pe porțile cimitirelor de speranțe,
lumină de adevăr încearcă-mă,
să aflu cât întuneric i-a mai rămas ființei,
pentru a orbecăi într-o lume a neînțelesului,
cu lumânarea viselor stinsă,
de vântul rece al dezamăgirii,
 care ne bântuie sângele,
 în care ne-am înecat străbunii,
 uitați pe drumurile prăfuite ale privirilor pierdute,
ce-și caută pacea zidurilor de necuprins,
a prăpastiei care ne desparte,
de hrana cea de toate zilele,
a mântuirii.

62. Credință apăsătoare

Cât cer e-n aripa zilelor mele?

Nori de cleștar își sparg orele iluziilor,
măcinați la moara hazardului,
și aruncați pe scările orizonturilor,
drept hrană pentru leii cinici ai zorilor,
ce vor veni să ne sfâșie carnea gândurilor,
urlând sinistru,
după viețile jucate,
la masa norocului pierdut,
de către Dumnezeul patimilor și intrigilor,
rămas orfan de iubirea care L-a născut,
în pântecele isteric al bisericilor,
plecate la produs bani pe centura sufletelor,
prostituate de Clipe,
se vând oricui,
în numele iubirii de semeni,
de semințe ale viitorului,
din ce în ce mai bogat,
cu zidurile faraonice care ne sufocă,
spre a ne putea ruga între ele,
cât de prăbușiți și apăsați suntem.

63. Ce este viața?

Înot spre paradis în apele infernului,
iată viața,
sălaș de durere intrigat de sărăcia Timpului,
zornăit de averi spulberate,
prin buzunarele găurite de furtunile anilor,
apăsători,
duși la arat creații,
prin țărâna trestiei visătoare a gândului,
hrană mucegăită a inevitabilei morți.

Să mai fie și altceva viața,
în afară de iluzii și paradigme,
de paradoxuri și vite costelive duse la tăiat,
în abatoarele înstrăinării de noi înșine,
cei mulți și pribegiți,
până și de iubirea,
ce ar fi trebuit să ne fie,
acoperișul palatului de diamante ale împlinirii.

64. Realitate și minciună

Cunoașterea fără conștientizare,
este nonexistență,
visul macerat de șansele adevărului,
se afundă în minciună,
precum sentimentele fără iubire
și destinul încercat de noroc,
la masa fărădelegilor naturii umane.

Spații părăsite ale fericirii,
de angoasele reîncarnărilor urii,
care și-au găsit sălaș,
prin pustiurile desfrânate,
ale bisericilor promisiunilor,
în cele veșnice și de neatins vreodată,
chiar și de Iluzia Vieții,
care-și înțelege,
în cele din urmă: Realitatea.

65. Sensul vieții

Ce să fac Doamne ca să înțeleg sensul vieții?
Du-te la tomberonul de gunoi,
privește înlăuntrul său și ce vei găsi acolo,
va fi semnificativ pentru a afla ce dorești.

I-am tras capacul greu ce părea al privirii mele,
un joben turtit și pătat de la alte resturi,
parcă era al unui magician care scotea din el,
iepurii și porumbeii albi ai zâmbetelor,
stătea aruncat și părăsit,
de parcă n-ar fi existat niciodată.

Multe pungi negre cu gâturile legate,
de parcă le-ar fi teamă,
să se descopere mizeria,
resturilor de alimente sau alte nimicuri,
praf și murdărie,
din sufletele lor,
de mase plastice,
ușor de modelat la școala vieții,
așteptau cuminți și supuse,
să fie duse și incinerate.

Mai mult nu am vrut să văd,
înțelesesem sensul vieții.

66. Senin de stele

Colții fiarelor cerului,
 se reped asupra celorlalți nori,
însetate de sângele apusului,
din venele frunzelor ruginite,
smulse spațiului amintirii,
 care și-a uitat timpul,
renegându-i șarmul de altădată,
când, valet cuminte, ce era,
servea întotdeauna la oră fixă,
antidotul plictiselii,
după care ne periam părul cuvintelor,
spre a nu se încâlci,
speriind stolurile de virgule ce pluteau liniștite,
pe buzele nerujate de vremea adevărului,
ce reunea zâmbete suave de amabilități,
adevărate tarabe cu verdețuri sufletești,
ascunse de taxele prea mari,
a șansei de a ne hrăni,
 cu eternitatea artei cerului,
a cărui nori au trecut la fel ca și viața,
după ce colții cei fioroși,
 se transformaseră în sfinți,
fecioare, cai, corăbii,
spre a deveni simple rotocoale de vată,
puse pe rana unei despărțiri,
ajunse în cele din urmă,
 senin de stele și vise ale nopții.

67. Dumnezeu luat la întrebări

Gheață de fericire,
foc al tristeții,
aripi de împlinire,
frământă cerul țăranii din sângele meu,
spre a putea fi înțeles de inima,
sătulă să mai ofteze pe scena teatrului lumii,
din incinta sanatoriului de nebuni,
al Soartei care își înțelege paranoia societății,
precum noi pe Dumnezeul cel bun și milostiv,
care ne-a condamnat fiecăruia,
nașterea la moarte,
nefiind moartea cel mai mare rău,
doar sunt atâtea rele pe lume,
mult mai mari,
încât să fie Dumnezeu acoperit,
dacă ar fi luat la întrebări,
dar cine o poate face,
și de ce s-a acoperit,
asemeni unui om neputincios?

68. Consum carnal

Valuri de cerneală,
aștern flămânde,
crimele neînțelese,
ale zărilor pierdute,
în amorțeala unui astru,
ce a văzut atât de multe,
încât nimic nu mai pare nou,
în Universul fluturilor,
din stomacul unor femei,
care-și ofilesc florile,
cu amărăciunea de a redeveni omizi,
pentru frunzele putred de bogate,
ale societății de consum carnal,
ce nu vor să știe,
că toate își au toamna lor,
indiferent câtă primăvară ar cumpăra.

69. Costul iadului

Cirezi de gânduri cu păcate originare,
bântuiau cândva neobosite,
pajiștile Universului,
spre a-și afla lăcașul sfânt,
în ieslea unui Mântuitor,
ce n-ar fi avut nici o întrebuințare,
în lipsa păcatului,
la fel și bisericile ce luptă cu iscusință,
să-ți înțelegi cât mai bine,
soarta ta de iepure hăituit de soartă,
înaintea lupilor negri ai cerului,
care nu te împușcă,
deși mai bine ar face-o,
ci te ademenesc cu crucea,
ce ar trebui să te spele,
de tot și de toate flăcările,
unui iad al banului de pe pământ,
întreb doar,
cât mai costă o slujbă?

70. Drama morții

Cascadele lacrimilor despărțirii,
 și-au prezis sărbătoarea cuvintelor.

Corăbiile iluziilor,
au învățat să-și moară moartea,
 navigării în derivă a gândurilor.

Spume de speranțe,
 își lovesc valurile bolnave de nervi,
 pe stânca roasă,
 de atâtea înțelesuri ale morții.

Clovni joviali salută râsul isteric,
 al cascadorilor mântuirii.

Libertăți meschine se prostituează,
 pe străzile răsăritului suferinței.

Roua de patimi,
 așteaptă să fie jertfită,
 păcatului de a exista.

Ulcioare de deznădejdi,
 ar da orice să fie sparte.

Ceasurile stricate ale bolilor,
 vor să ne ghicească timpul vieții.

Cam asta este lumea,
 în care trăim drama viitoarei morți.

71. Eu cine sunt?

Mi-am prins ughiile speranței,
de tine, Cunoaștere,
încercând să nu mă prăbușesc,
în hăul meschin al uitării,
de mine însumi.

Și-am zgâriat icoana moralei lumii,
încercând să mor mai puțin,
decât și-ar fi dorit uitarea,
înflorită igrazie,
pe catapeteasma,
întrebării din biserica Existenței:
Eu cine sunt?

72. Singurătate și moarte

Crezi că lovindu-mi moartea,
 cu sabia răzbunării,
vei reuși să-mi spargi viața de păcat?

Toate cioburile crucii mele,
vor deveni făina pâinii care te va sătura?

Și nici cărările spre mormântul viselor,
nu-ți vor mai fi de folos,
 fiind păsări migratoare,
ce nu-ți vor cunoaște oricum,
iarna singurătății tale.

73. Fier vechi

Palmele de rubin plesnite peste fața Destinului,
au devenit cristalele ceasonicelor,
prin care-mi spăl fața,
ridurilor timpului meu,
care mă muncea din greu,
lăsându-mi bătăturile Destinului,
care-mi spuneau ora exactă,
a morții de mine însumi.

Ghiocei răzvrătiți pe propria primăvară,
se vând proxeneților de vise,
la colțul străzii ruginii,
pline de magazine ce cumpără fier vechi,
bătut de soartă.

74. Politică

Corbii sânilor se înfruptă,
din carnea dorințelor sexuale,
prăpastii înșelătoare,
despart binele de rău,
ucigând esența curățeniei,
trupești și sufletești.

Macarale josnice,
ridică în slăvile înălțimilor,
prostituția politicienilor,
constructori de nimicuri,
pe șantierul modei fără de haine,
a nudității propriilor lor gândiri.

75. Soartă

Răstălmăcesc visele nopții,
în zorii debusolați și vineți,
ai ochilor de apă loviți de soartă,
scurși pe râul de lacrimi al istoriei,
ce nu ne-a înțeles niciodată,
menirea de a fi ființe
și nu simple numere,
pioni putreziți,
pe tabla de șah a societății,
unde prima mutare,
i-a aparținut Lui Dumnezeu,
oricât de mult ne-am dori,
să ascundem aceasta,
în umbrele bisericilor,
pline de credința,
în raiul al cărui iad,
nu-l cunoaște nimeni.

76. Scamatorie

Machiavelismul ilustrat,
 de târg uitat de lume,
îngroașă pata de culoare,
 a condiției umane,
nesăbuită să agonisească,
 cât mai mult,
pentru stomacul morții,
 care va digera,
carnea putrezită,
 a oportunismului vieții,
neiertător și cu emfază.

Vom realiza cimitirele adânci,
 din fericirea lumească,
care stăteau ascunse,
 în genele nemântuite ale noastre,
orfani de Adevărul Absolut,
prin care am fi văzut viața,
 ca fiind cea mai adâncă moarte,
fără vălul de scamator al Iluziei Vieții.

77. Aripile fluturilor

Icoane de cer,
se sparg de orizontul viselor,
tărâmuri zburdalnice,
de primăvară,
calcă aripile fluturilor,
de amintiri,
în picioarele desculțe
și grele ale iubirilor,
strivindu-le,
cu nonșalanța plină de lumină,
a viitorului,
dăruit cu mânie proletară,
de Marele Creator,
de Iluzii ale Vieții,
de care,
să recunoaștem,
avem atât de multă nevoie,
fără ele,
am vedea moartea,
drept viață fără timp
și viața moarte,
fără de stelele luminii,
divine din noi.

78. Ceasurile creației

Cârduri de plumb topit,
în soarele fierbinte al patimilor,
înroșesc orizonturile simțurilor,
cailor liberi ce-au mai rămas,
din nisipul clepsidrei sparte a inimilor noastre,
fățarnice remușcări,
ne întăresc trupul vorbelor prea goale,
încât ecoul surd,
sună în ele goarna morții,
pentru a mai trăi,
cu adevărat,
sfințenia adevărului,
prelins la tălpile unui Creator,
posomorât și sătul,
de boacănele propriei Sale Creații.

Ceasuri de aripi,
s-au frânt pe cadranele neputinței,
de a ne mai arăta ora exactă a zborului,
adevăratei libertăți,
lacrimă vestal a unui nor de gând,
pe care adesea nu-l mai observăm,
fiind răpus de subconștientul cerului voinței,
care nu odată a trecut cu tăvălugul sorții,
peste ce ne-am fi dorit cel mai mult.

79. Pioșenie

Cărări spartane se pierd,
în ghemul mănăstirilor de cuvinte,
unde se țese viitorul,
viselor brodate,
cu sfinții sentimentelor încețoșate,
spații ale tainelor,
misterioase prorociri,
despre păcat și justiție divină,
ne inundă sufletele speranțelor,
înecându-le în marea tăcerii și pioșeniei,
spre a fi călcați,
drept pietre de caldarâm,
de cel ce merge pe apele vieții,
pentru care ne-am născut moartea.

Jivine umede de sudoarea fierbinte a sexului,
își tocesc colții ostoiți de plăcere,
în haremul hirotonisit de preot,
al unor vânzători de Iluzii ale Vieții,
bragă sentimentală și alte nimicuri,
pentru a digera cât mai bine păcatele,
săvârșite de Dumnezeu,
atunci când ne-a vândut prin naștere: Morții!

80. Rănile Iluziei Vieții

Creste de cocoș,
ce prind părul vâlvoi al vieții,
de sforăitul viselor,
trezesc lumina obosită și somnoroasă,
a zilei ce încă doarme în noi,
păzită de îngerul Destinului,
vajnic apărător,
al drepturilor somnului adevărului,
ce-a rămas rece și nepăsător,
înaintea Iluziei Vieții,
șifonată de cădera bruscă,
pe cioburile ferestrei,
prin care vedem lumea,
tăiată la picior,
pierzându-și echilibrul,
tocmai în fața crâșmei Existenței,
spre deliciul clipelor bete de delăsare,
ce râdeau spasmodic,
de rănile sângerânde ale iluziei Vieții,
mereu gata să-și dea obșetscul sfârșit,
al binelui și răului din lume,
lăsând în urmă,
neantul și liniștea eternă a Nirvanei,
pe care-o căutam de-atâtea vieți,
abia acum îl înțeleg pe Dumnezeu,
ce bine a făcut,
că ne-a născut pentru a muri.

81. Trecut furat

Oasele albite ale sentimentelor,
lucesc în cimitirele fără nume ale uitării.

Fluviile descompuse ale cărnii,
curge în valea Timpului neiertător,
prin ridurile trădătoare ale nefericirii.

Cununi de granit,
așezate pe frunțile spinilor amintirilor,
care străpung adânc,
fântânile secate ale prezentului,
cu săbiile clipelor,
ce ne-au furat pentru veșnicie,
Trecutul.

82. Carnavalul vieții

Furtună retușată la mica publicitate,
în cafeaua de dimineață,
zaruri câștigătoare,
ce trebuie băute cu de-a sila,
pe insula pustietății unei vieți,
care nu și-a descoperit nici acum,
îngerii ei păzitori,
concediați pe motiv de nerentabilitate,
de moara norocului măcinat,
de grijile singurătății,
norilor de reproșuri,
ce nu și-au cunoscut niciodată,
sensul existenței,
ce stă în ploaia afectivității,
cunoașterii și voinței,
din conștiința de carton,
umezit de lacrimile păcatelor,
transpuse în masca absurdului,
pe care suntem obligați să o purtăm,
la carnavalul vieții.

83. Ramuri fără rădăcini

Muguri de rouă ai speranței,
aluneca sfioși pe iarba sorții,
vântul ofilit de uitare,
usucă ramurile fără rădăcini,
a unui orizont de întâlnire,
ce nu ne mai așteaptă niciodată.

Aripi de cer se prăbușesc abătute,
în norii simțămintelor din inimi,
cutremure de pași ai sorții,
ne ard cu răceala iernilor așternute,
pe buzele tăcerilor eterne,
ce nu mai au nimic de spus,
sângelui ce-a dat în clocot.

84. Sclavii Iluziei Vieții

Câinii risipitori ai firii,
mușcă din trupurile solide ale păcatelor,
clădind noi biserici de vise,
în curțile sordide ale promisiunilor,
de- a deveni mai buni și mai curați.

Pietre de cuvinte aruncate în Preacurvie,
de Caldarâmul sufletelor călcat de vicii,
al conștiinței înstrăinate de voință,
spre a deveni nedreptățiți de adevăr,
sclavi vânduți Iluziei Vieții.

Suntem hotar demonic al dezamăgirii,
praf stelar de curățat haznaua deșertului spiritual,
care, oricâte diamante sufletești ar ascunde,
va rămâne pe vecie proprietatea,
a ceea ce n-ar trebui să fim niciodată.

85. Prestidigitatori de suflete

Risipitorii regi ai promisiunilor,
au născut politicile avare de realități.

Monumente ale minciunii,
se înalță pline de grandoare,
în sărăcia lucie a spiritualității.

Doctori de vorbe goale,
tratează de zor bolile fără leac,
ale societății care ne consumă,
cât mai cruzi cu putință,
deveniți hrană de regim politic,
ai unor prestidigitatori de suflete.

86. Ospiciul Existenței

Furnale mântuitoare de slujbe și cruci,
scot aurul speranțelor mort,
din trupurile ofilite de rugăciuni,
ale sexualității perverse,
de sub sutanele Adevărului,
înjunghiat drept ofrandă,
marelui zeu al Iluziei Vieții.

Taxe ridicule scoală morții Timpului,
din mormintele fără viitor sau trecut,
ale societății care ne găzduiește menirea,
de a fi pacienții fără voie,
din ospiciul Existenței.

87. Fără scrupule

Boala gratiilor din priviri și simțiri,
a devenit o pandemie mondială.

Tigrii politicilor Iluziilor Vieții,
sfâșie carnea deja putrezită a pălmilor,
care i-au aplaudat,
la scena deschisă a jungle sociale,
votându-le colții însetați de sângele,
prostiei, invidiei și demagigiei,
meschinării ce încă ne murdăresc,
până și îngerii păzitori,
care re-ajunși în Paradis,
îl transformă și pe acesta în Infern,
prin duhoarea pestilențială de pe aripile lor,
cu care ne-am șters neputința,
mințindu-le și înșelându-le amarnic,
cu lipsa noastră de scrupule.

88. Dinainte de naștere

Ferestre de senin,
 înroșesc apusul amintirii,
ce arde pe rugul
zărilor fără nume ale istoriei,
flăcări de trăiri,
 inundă sufletele,
într-un misterios și fantomatic incendiu,
al ființei necunoscute Adevărului,
 ce-am mai rămas,
 din frunzele copacului Iluziei Vieții,
căzute la rădăcinile unui Paradis în care speram,
că nu ne vom muri niciodată,
Clipa,
 în care ne vom întâlni cu Dumnezeu,
neștiind că și El,
 se afla într-o toamnă profundă,
că ne vede privirea țărânii din noi,
frunză ruginită și căzută spre a muri,
la poalele Timpului,
care nici măcar nu-și cunoaște rădăcinile,
răsfirate în eternitatea prin care am trecut,
de dinainte de a ne naște.

89. Conștiință

Și-am scris,
pe nisipul țărmului vieții:”Conștiință”,
spre a fi spălată de valurile gândurilor,
inundată de cerul Clipelor,
la margine de dorință și cunoaștere,
cu voința trezită din adâncurile fântânilor de străbuni,
prin care fiecare suflare,
își pierde rădăcinile în istoria atâtor trăiri,
încât până și Timpul,
stă umilit la margine de orizont al unor vise,
pe care încercăm să le prindem în pumnii voinței,
fără a reuși vreodată,
neștiind că și ele aparțin viitorului,
ce nu va deveni niciodată trecut,
al celor care vor respire,
prin seva noastră de rădăcini amare,
rătăcite în țărâna patimilor unei Vremi,
pe care nici noi nu am înțeles-o,
cu adevărat niciodată.

90. Fabrica de conserve

Armele Armaghedonului firii,
pustiesc ființele,
răpuse de propriile instincte de conservare,
într-o lume a conservelor corupte,
a căror rugină,
e poleită de zarurile măsluite
ale Cuvintelor ucigașe,
unde meritele se conservă,
prin nedreptate, furt și dezmăț,
la școala nefericirii sociale,
plină de elevii silitori ai Iluziei Vieții,
ce învață pe rupte ucenicia,
de a deveni fabricanți de noi conserve,
de limbi pustiite de vorbe goale,
de șantaje,
cu izul mucegăit de când e lumea al preacurviei,
de mită,
cu esența tare a banilor reci și insensibili,
alte și alte sortimente,
gata să țină cât o eternitate,
strigă o reclamă a minciunii propriei noastre Existențe,
lustruită cu promisiuni,
ale posesiilor și fericirilor de tot felul,
momeli sinistre aruncate cu scârbă și dezgust,
peste clipele vieților noastre,
sperând că vor fi prinse definitiv,
în cele din urmă de moartea de sine,
a băncilor cu credite îmbietoare.

91. Sita uitării

Eram atât de ramuri,
fără rădăcinile privirilor tale,
încât paradisele clipelor deveniseră,
rugurile aprinse, ale infernului din lipsa ta.

Știam câtă furtună poate cuprinde,
cerul aripilor frânte,
ce n-au mai ajuns niciodată,
în căușul palmelor viselor tale.

Naufragiam fără o țintă,
încercând să-mi regăsesc steaua,
ce-mi lumina Destinul,
care ne-a întâlnit menirea de a fi alături,
de Nemurire.

Stânci sfărâmate ale dorurilor,
curgeau în clepsidra Vremii,
ce nu-și mai amintea de pașii noștri sculptați,
în piatra Cuvintelor,
care se cerneau acum,
prin sita uitării.

92. Zorii beției Timpului

Vestalele ceții promisiunilor
 și-au pierdut puterea,
 în noaptea gândurilor.

Groparii viselor,
 își primesc simbriile dimineților,
răcoarea vorbelor goale,
 devine din ce în ce mai persistentă.

Cocoșii morocănoși,
 ai trezirilor din beția Timpului,
 se lovesc de razele dornice de dans,
 pe muzica cosmică a Soarelui,
 răsărit pe frunțile ridate ale amintirii,
 anilor trecuți.

93. Pe aleile vieții

Limbile murdare ale ceasurilor grele,
vorbesc orelor anapoda,
lâncezind la gândurile cu un viitor incert,
al trecutului propriilor destine,
din sala de așteptare,
a morții.

Pași umezi de lacrimi,
se întrec pe peroanele
cimitirelor fără trenuri,
care să te ducă spre nicăieri,
în afară de moarte.

Morminte de speranțe,
cuminți și obediente,
se ofilesc la marginile aleilor vieții,
în căutarea unei singure împliniri,
conștiente că aceasta se va numi:Moarte.

Tehnoredactare computerizată:
George Ş. Savu

Tipărită la

Editură & Tipografie
PACO S.R.L.®

☎ *021 211 40 74*